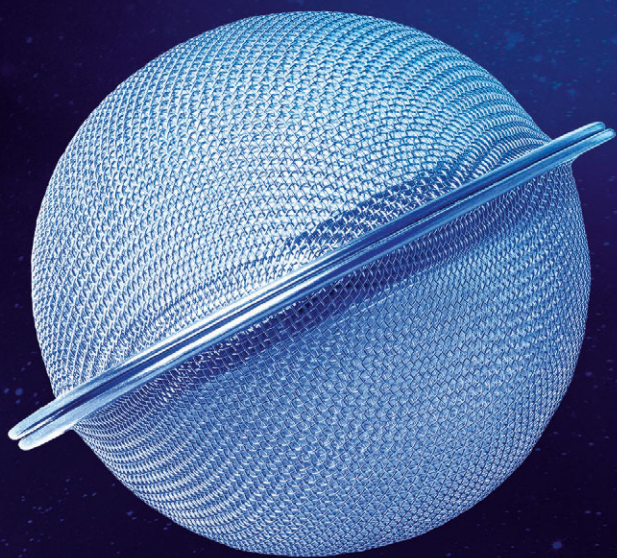

BECKY

CHAMBERSOVÁ

MODLITBA

PRO

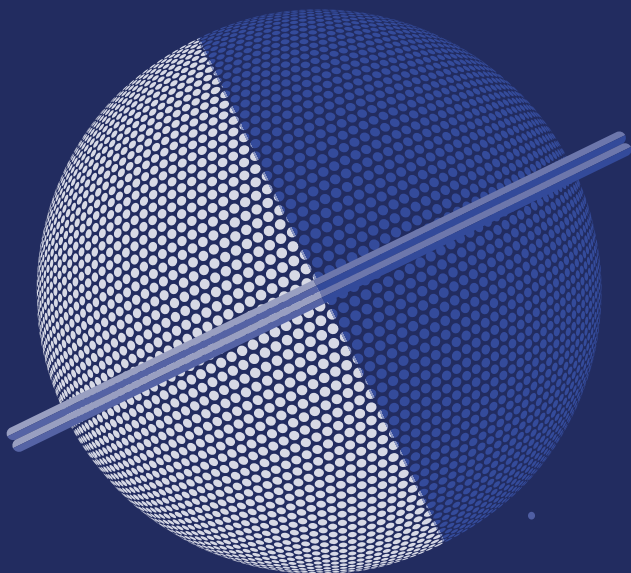
SAMOROSTLÉ

HOST

BECKY

CHAMBERSOVÁ

MODLITBA

PRO

SAMOROSTLÉ

PŘELOŽILA LUCIE BREGANTOVÁ

BRNO 2024

A Prayer for the Crown-Shy

Copyright © 2022 by Becky Chambers

Translation © Lucie Bregantová, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN ISBN 978-80-275-2359-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-2360-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2361-0 (MobiPocket)

Sláva Rodným.
Ať žije Trikilli, božstvo vazeb.
Ať žije Grylom, božstvo neživého.
Ať žije Boš, božstvo koloběhu.

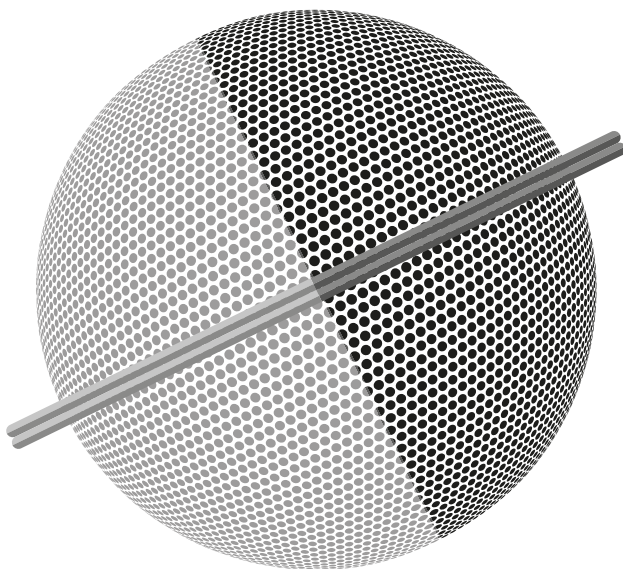
Sláva jejich Potomstvu.
Ať žije Chal, božstvo výtvorů.
Ať žije Samafar, božstvo mystérií.
Ať žije Allalae, božstvo drobných radostí.

Nemluví, a přece jim rozumíme.
Nepřemýšlejí, a přece je vnímáme.
Nejsou jako my.
My jsme jako oni.

Jsme dílem Rodných.
Naplnujeme dílo Potomstva.
Bez výtvorů rozluštíme jen
málokterá mystéria.
Bez znalosti mystérií naše výtvary
selžou.
Najdi sílu pro obé, protože toto jsou
tvé modlitby.
A právě proto vítej radost, protože bez ní
ztratíš svou sílu.

*Z publikace Vhledy Šestice
(Západojelská edice)*

1

CESTA

Problém s tím, když vypadnete do lesů, je v tom, že pokud nejste velmi specifický a výjimečný člověk, netrvá dlouho a pochopíte, proč lidé z řečených lesů odešli. Domy byly vynalezeny z velmi podstatných důvodů, stejně jako boty, kanalizace, polštáře, kamna, pračky, barvy, lampy, mýdlo, lednice a všechny další vymoženosti, bez nichž si lidé dovedou život představit jen stěží. Pro sourozenstvo Echo bylo vždy důležité — velmi důležité — vidět svět takový, jaký je, bez vymožeností, a plně pochopit, že život toho nabízí nekonečně víc než jen to, co se odehrává mezi stěnami, že každý člověk je opravdu jen zvíře v šatech a přírodní zákony i nahodilost osudu pro něj platí stejně jako pro všechno, co kdy ve vesmíru žilo i umíralo. Avšak ve chvíli, kdy s vozem vyjede z divočiny na cestu, cítí Echo nepopsatelnou úlevu z toho, že se vrací na druhou stranu této rovnice — na tu, kde si lidé život udělali tak pohodlný, jak to jen technologie udržitelně dovolí. Kola už nezapadávají do děr na staré asfaltce. Těžce naložený dvoupatrový vůz už se netřese, když se ho pokouší silou vůle dostat přes nerovný povrch okupovaný spletností kořenů a ostrůvky hlíny. Na oblečení se nezachytávají pokoutné větve, v cestě nepřekáží spadané stromy, nenaráží na neoznačená rozcestí, kde se zastaví a propadá panice. Místo toho se tu rozprostírá světlé dláždění hladoučké jako máslo a stejně tak teplé, lemované cedulemi, které lidé vytvořili, aby jiným lidem ukázali, kudy se vydat, když si chtějí odpočinout, najíst se a nebýt sami.

Sourozenstvo Echo samotou samozřejmě netrpí. Má po boku Hnízdo, jehož neúnavné mechanické nohy s kolem snadno drží krok. „Je to tu tak... upravené,“ diví se robot, když si prohlíží přechod z lesa na cestu. „Vědělo jsem, že to tak bude, ale nikdy jsem nic takového nevidělo.“

Echo pohlédne na hustý borovicový porost a krajkovité divoké kvítí hustě rostoucí podél cesty, jejíž kraj ho jen tak tak zadržuje. Jestli tohle má být „upravené“, tak si nedovede představit, co Hnízdo řekne třeba na růžovou zahradu nebo veřejný park.

„Jé a podívej na tohle!“ Hnízdo se rozběhne před kolo a při každém kroku zarachotí. Zastaví se před cedulí, dá si ruce plné pantů v matně stříbrný bok a čte si nápis před sebou. „Takhle dobře čitelný nápis jsem jaktěživo nevidělo,“ zavolá. „A jak se leskne!“

„No však taky nejsme v nějaké zřícenině,“ odvěti Echo a po zdolání mírného kopečku lehce lapá po dechu. Přemýšlí, jestli bude Hnízdo takhle vyvádět u každého lidského výtvoru, na který narazí. Na druhou stranu, třeba je na čase, aby někdo ocenil um výrobců silničních značek a narychlo vytištěných cedulí. Vyrobit takovou věc vyžaduje stejně práce a přemýšlení jako cokoli jiného, avšak ti, kteří je vídají každý den, jim sotva věnují pozornost. Možná že ocenit všechno nehledě na účel je dokonalý úkol pro někoho, kdo vůbec není člověk.

Hnízdo se otočí s úsměvem tak širokým, jaký jen jeho kovová tvář dovolí. „Tohle je moc pěkné,“ řekne

a ukáže prstem na nápis PAŘEZINA — 32 KM. „Úžasné úhledné. Ale trochu normativní, nemyslíš?“

„Proč?“

„No to pak při cestě nemáš vůbec prostor pro spontánnost, že? Pokud se soustředíš na pohyb od jedné cesty k druhé, nemáš prostor pro šťastné náhody. Ale já vlastně doteď mělo v hlavě jasný cíl jen málokdy. V divočině prostě chodím sem a tam.“

„Většina lidí se jen tak netoulá mezi vesnicemi, aniž by pro to měla nějaký konkrétní důvod.“

„Proč ne?“ podiví se Hnízdo.

Echo si uvědomí, že takhle nad tím přemýšlí poprvé. Natočí kolo směrem, kterým cesty ukazuje, a Hnízdo kráčí vedle. „Když kolem sebe máš všechno, co potřebuješ,“ vysvětluje Echo, „nemáš důvod odcházet. Vydát se někam jinam vyžaduje spoustu času a úsilí.“

Hnízdo kývne směrem k vozu poctivě se ploužícímu za kolem. „Můžeš říct, že v tomhle vezeš všechno, co potřebuješ?“

Echo hned pochopí, která bije. *Co lidé potřebují?* byla ona komplikovaná otázka, která přiměla Hnízdo vydat se jako robotí vyslanec z divočiny, a Echo nemá tušení, jestli na ni kdy Hnízdo najde uspokojivou odpověď. To, že ji bude bez ustání slýchat po dobu, během níž budou společně cestovat po lidském osídlení na Panze, bylo jasné, ovšem zdá se, že Hnízdo s ní začíná už teď.

„V praktickém slova smyslu vcelku jo,“ odpoví Echo na otázku o voze. „Alespoň pro každodenní potřeby.“

Robot nakloní hlavu, prohlíží si krabice s nákladem na střeše vozu, v nichž rachotí spousta dalších věcí. „Hádám, že by se mi asi nechtělo moc cestovat, pokud bych s sebou muselo vozit tohle všechno.“

„Dá se vyjít i s menším množstvím, ale musíš vědět, kam jedeš,“ podotkne Echo. „Musíš vědět, že tam, kam míříš, dostaneš jídlo a střechu nad hlavou. A přesně proto používáme cedule.“ Významně se na Hnízdo podívá. „Jinak skončíš tak, že musíš přespat v jeskyni.“

Hnízdo chápavě přikývne. Od náročného výstupu na Šesterský vrch už uplynul týden, ovšem Echo ho stále cítí ve svalech a nedělá s tím žádné tajnosti. „Co se toho týče, sourozenstvo Echo,“ ozve se Hnízdo, „nemohlo jsem si nevšimnout, že na té ceduli stojí, že do Pařeziny je to ještě přes třicet kilometrů a —“

„Jo, už se připozdívá,“ souhlasí Echo. Třicet kilometrů není žádná dálka, ale i s hladkou cestou jsou pořád hluboko v lese a zatím ještě nikoho nepotkali. V cestování potmě je nenutí pokračovat nic kromě netrpkivosti, a ačkoli už se Echo těší, až přijedou do nějaké vesnice, klid a odpočinek zní v tuhle chvíli lákavěji.

Sjedou z cesty na malou mýtinu, která byla zamýšlena právě jako odpočívadlo, a Echo s Hnízdem se společně utáboří. Během několika posledních dnů se sladili do tichého rytmu. Echo zabrzdí všechno s koly, Hnízdo rozloží kuchyni, Echo přinese židle, Hnízdo rozdělá oheň. Už o tom není třeba diskutovat.

Zatímco Hnízdo připojuje nádrž s bioplynem ke koši na oheň, Echo vytáhne svůj kapesní počítač a otevře poštu. „Páni,“ vydechne.

„Co se děje?“ zeptá se Hnízdo, když připojuje kovovou hadici k ventilu nádrže na plyn.

Echo projíždí jednu zprávu za druhou. V životě jich tolik nepřišlo. „Chce se s tebou setkat spousta lidí,“ odpoví. Což není úplně nečekané. Ve chvíli, kdy se po sestupu z hory znovu dostali do dosahu signálu, poslali zprávy na obecní zastupitelstva, Hraničářům, mnišské síti a všem kontaktům, které dokázali vymyslet. Měli pocit, že prvního robota, který se od dob Probuzení vydal za lidmi, není vhodné nechávat jako tajemství nebo překvapení. Hnízdo se vydalo potkat lidstvo jako celek, a tím se Echo řídí.

Takže asi dává smysl, že všichni oslovení odpověděl.

„Máme spoustu pozvánek z Města,“ oznamuje Echo. Opře se o stěnu vozu a projíždí zprávy dál. „Hm... samozřejmě z Univerzity, Městského historického muzea a — sakra.“ Zvedne obočí.

Hnízdo si přitáhne židli vedle nezapáleného koše na oheň a posadí se. „Copak?“

„Chtějí svolat konvergenci,“ vydechne Echo.

„Co to je?“

„No, je to formální setkání, kdy se do Všesvatyně na pár dní sjedou všechna mnišstva a...“ Echo neurčitě mávne rukou. „Víš jak, uspořádají se obřady, přednášky

a... je to velká věc.“ Poškrábe se za uchem a čte zbytek nadšené zprávy. „Moc často se to nedělá.“

„Chápu,“ řekne Hnízdo, ale jeho hlas zní nepřítomně a zdá se nesvé. „Ne že by mi na tom nezáleželo, sourozenstvo Echo, ale —“

„Jasně,“ přikývne Echo, protože ví, co bude následovat. „Udělej, co potřebuješ.“

Hnízdo se nahne ke koši na oheň tak blízko, jak jen to bezpečně jde, a zářící oči upře na přístroj uvnitř. Stiskne spínač na boku koše a s tichým *puf* se rozhoří oheň. „Ha!“ vykřikne Hnízdo radostně. „Je to úžasné, opravdu ano.“ Znovu se posadí na židli, položí si ruce do klína a sleduje tanec plamenů. „Myslím, že se toho nikdy nenabažím.“

Přívál tepla a světla je nenápadným signálem, že tábořiště je konečně hotové, a Echo se rozhodne, že zprávy můžou počkat. Odloží počítač stranou a konečně udělá to, po čem touží už celé hodiny. Svlékne si špinavé, propocené, zalesněné šaty, sestaví kempinkovou sprchu, pustí vodu a stoupne si pod sprchovou hlavici.

„Božstva vůkol,“ zavrní. Z kůže se doslova odlupuje zaschlá sůl a nashromážděný prach cesty a stéká ve špinavých potůčcích do nádrže na šedou vodu. Čistá voda při dopadu na nezahojené ranky štípe, ale také konejší štípance, přes veškerou snahu rozškrábané. Tlak vody je nanejvýš přijatelný a teplota jen tak vysoká, kolik se solárnímu pláští na voze povedlo v hlubokém lese natchytat slunečních paprsků, i přesto se však Echo cítí jako v nejluxusnějších lázních na světě. Zakloní hlavu,